

Pantáta Bezoušek.

O jeho radostech i starostech vypravuje: **KAREL V. RAIS.**

Pantáta byl překvapen, chladně prohlédl celým tělem a slůvkem „přenáramně“ jej bodlo, ačkoliv dobře nevěděl, proč. Stál mlčky, pozoruje pražského, dokud neusedl.

Pane, tohle je paní! napadlo mu, když se pražský zase strnul a přel o židli.

„Pojďte si sednout, tatínku, — pojďte,“ odšupuje židli, pobízel syn.

Pantáta souřavně přistoupil a usedl. Chvilku bylo ticho, jen z kuchyně pronikal sem dětský, tluměný eupot.

Otec paní doktorové, finanční rada Burdých byl již kolikrát na odpočinku, a žil ve vlastním domě na Spálené ulici.

„Tak, kde pak chodil, pane Bezoušek kde?“ spustil s dlouhými suchými prsty počal klepat na stůl.

Pane Bezoušek? A oniká? proleto pantátovi hlavou. Podívejme se!

„I půl Prahy jsme zvroutili, až mě nohy bojí od toho dláždění,“ odpovídal zvolna, zdvořile, a plaše se naň podíval.

Rada zase suše odkašlal.

„A libila se jim — to věřím!“

„Libila, nelíbila!“ tvář se kysele a krče rameny odvětil pantáta.

„No, proti Nové Vsi —“ a rada se krátce suše zasmál.

Pantáta neodpověděl; poposedl rty sevřel úže, a jak se přivítivý, ma očima zahledl do okna, brvy se mu třásky. Zdálo se mu, že z poslední radovy poznámky zněl výsměšek.

„Byli na nádraží?“ trochu živěji pokračoval rada. „To je přece panorama, že ho na světě nenajde — herrlich! Člověk by tam stál od rána do večera!“

Pantáta podíval se zase na radu a kolem úst rozvířil se mu přítvrpký úsměv.

„Nu, ledacos krásného, ale Něm, eč vude — až, až!“ promluvil mírně, tenkým hlasem.

Rada zamrkal a drobnou rty se mu zachvěly.

„Mna, je to pořád lepší a lepší — přenáramně se to změnilo, jen co já pamatuju. Za mé mladosti sem měli přijít, to by byli huboval!“

Dědeček opět jen rameny pokrčil.

„Prosím, — žádnou mrzutost — jen jsem to tak povídal,“ začal opět mírně a zdvořile. Pomyšlil si, že a panem radou by byla marná hádka, a že je to přece jenom pantáta, rada a vážený člověk.

V tom paní doktorová přestrojil, vši se vracela se k dětem.

„Co pak ze Melanky s sebou, tati, nepřišla?“ ptala se. „Vždyť se tolik na dědečka těšila!“

Rada prudce pohnul rameny a mávl rukou.

„Na moutit milou, bodejť, bodejť,“ přisvědčoval dědeček. — „Ined prve mi napadlo, že jí pantáta nevezl s sebou — ani se ještě neznáme!“

„Nelituju, nelituju!“ rychle zvolal rada a na žádného nehledě zase prudce huboval. Pantáta udiven podíval se s jedním na druhého.

„Co pak, co pak se stalo?“ povídal usmívaje se srdečně, ale dále se do řeči nepustil; slyše, že rada pořád oniká, vykati nechtěl a to onikání mezi přátelstvem se mu přece jenom nezdálo.

„Mám s ní teď málo radosti, dědečku!“ rada důrazně odpověděl.

„Ale, ale, to snad ne,“ divil se pantáta.

„Odpusť, tati, ale věř, že se obyčejně tolik hubvák,“ dobrácky řekl doktor.

Rada se nepokojně pohnul, jazykem rychle několikrát ovláhl si rty a spustil ostře: „Jsi moudrý člověk, doktore, ale stáří jme přece daleko od sebe, a teprve život naučí znát lidi. Nevím, nevím, co by říkal tihle dědeček, kdyby byl na mém místě.“

„Divám se jako osámen,“ hlasitkou zakroužil pantáta a tážavě pohledl na paní doktorovou. Ale ta mlčela.

„Dítě má dbát na radu rodičů — ti jsou mu první na světě, a žádný jiný tak neporadí! Nemám pravdu?“ kázal rada a přišel po-

divál se na pantáta.

„Svatou pravdu, svatou!“ mírně přisvědčil dědeček.

„Ale vždyť Melanka je dobrá duše,“ mrzutým tonem odpíral doktor.

„Dobrá duše, dobrá, ale jako dítě nezkušená, věří! Proto se musím já starat —“

Doktor povzdychl a lehec mávl rukou. Rada se nepokojně zachřul.

„Doktore, viš, mám tě rád, ale do toho mi nemluv! Kdyby ten Králíš byl člověk jako ty, ani bych nespěl. Mári nemůže říci, že bych jí byl kdy byl pro tebe huboval. Ale tihle vidím, kam to všechno míří. Chyťte naráčeno to je. Panáček se mezi nás vloučí, dítě o-mámí, tátu odstraní a vás okrademám to udělat, dědečku? Udělali oni by to?“ a zase tak přísně pohledl na pantáta.

„Tak se mi zdá, že začínám v-rozumívat,“ dobrácky odpovídal pantáta, „že by se jako ta deeraška chtěla vdávat, že?“

„Ined, ined, je celá poblázněná, jako divá se žena, a nikdo jí nezakřikne, jen já, sedmdesátiletý stařec!“ rada prudce i listostně odvětil a znova začal hubovat.

„Pantátovi se to nelíbí —“

„Může se mi to líbit? Řeknou! Člověk, který nás dobře zná, nechá studit, za pár grošů sedí v kanceláři a jen spekuluje, jak by se lačno měl dobře. Holku nešťastnou poblázní až hrozno, a tak by k nám hladee vklouzl, že by se nikdo nenadál. Ale ještě jsem tu já! — No, dědečku, co tomu říkáš?“

„Inu, tu nic platno, musím říci, že ráčíte mít pravdu!“ důrazně odpověděl pantáta. „Jistá vše je, že ani za mé mladosti u nás doma, ani potom, když sám jsem hospodář, takovýchto starostí nebylo, všechno šlo hezky, ale znám divné pády, a je potřeba opatrnosti, není to na rok, na dva, ale na celý život!“ a váženě přikyvoval.

„Tady to slyšíš,“ doktore,“ pomáhl na černo,“ usmál se doktor.

„Povídám ti, že nevidíš jako já,“ jsi dobrý, moudrý muž, výborný právník, ale tolik lidí jsi ještě neprozkoumal jako já!“ a zase se dival, co že pantáta tomu říká.

Ten seděl skloněn a poslouchal pozorně; v duchu si pravil, že pražský pantáta bude snad trochu ostrý, ale rozumný a zkušený že je také.

„Nehněvej se, tati, ale můj s Melankou trpělivost,“ vroneně se vsmíla paní doktorová.

„Za nějaký čas mi bude děkovat, a vy s ní, vzpomenete na mě. Mám jen vaše štěstí na mysli, ale oči mám dobré a rozum taky, Gott sei Dank! Rodiče musí mít rodu, když ho děti nemají, a když do něho ptáček klovnul, utřhla, zatřásla se, ale hned zase dala se do smíchu.

„Já mám konopku,“ pantátovi vypravoval rada.

„Zpívá?“ mžouraje stranou, ptal se dědeček.

„Krásně — přenáramně!“ a pan rada vážně vznesl ukazováček.

„A tanáji má dedoušet!“

„Mám dva — na jaře měli mladé, všechnu známou jsem podědil,“ přisvědčil rada.

„I sakulente — tak je poznáš dost!“ pochvaloval dědeček.

„Starý člověk — musí se těšit, jak může —“

„Ba, ba! Ale pořád se tak na pantáta dívám, a je mi nějak povědomí!“

„To z fotografie!“ rada suše odvětil.

„I ba ne, ba ne, ale je podoběn našemu bývalému direktoru, ten je taky tady někde v Praze, teď to vím. Ale že si tak vzpomínám,“ a dědeček obrátil se k synovi, „neznáš tady toho komisaře, nebo co je, Zuzana?“

„Vím, že tady je, také jsem s ním před časem mluvil, ale kde bydlí, nevím,“ odpověděl doktor.

„Tuz bych tě prosil, abys se mi po něm poptal — viš, k vůli Bůhance, jeho sestře, srdečně mne žádala, abych se k němu podíval.“

„Vypítám se, vypítám!“

„A já zas půjdu do Spálené ulice,“ povstává pravil rada.

„Proč od nás tak pospícháš, tati?“ vyčítavě ptal se doktor.

„To mne znáš — všechno jako hodiny — starý člověk už jináče se neudrží. Přišel jsem se jen podívat, tihle na dědečka — a z domu na dlouho nemohu, pořád a-bych hlídal!“

Přítel brněvité řeči oblékal se do plavého zimníku; s věšákem vzav cylindr, posadil si ho do týla, hlí se stříbrným držadlem strčil pod pažili a dvakrát drobnými, ostrými krkčky přešel pokojem. Pantáta pozoruje ho, nejděle utkvěl na cylindru a v koutcích úst mu zahrála.

Tu již rada k němu přistoupil a podáváje mu ruku, pravil úsečně: „Přenáramně mne těšilo, že jsme se poznali. Čekám, že k nám taky přijdou —“

Pantáta usmívaje se, kýval: „Ež proto, abych poznal Máričinu sestřičku.“

„Mají se dobře, a tu procházku si někdy uděláme. Přeju dobrou noc! Servus, Fino!“

„Tak dej Pánbůh dobrou noc a račte být hezky zdraví!“ loučil se dědeček. Pan rada tuše podpatky i holí, odešel. Všichni vyprovodili jej až ke schodům.

Když se pantáta s doktorem vrátili do jídelny, zvenčí pronikl jasot vědního zvuku, a v malé chvíli rozhlabol se celý akord pražských kovových slaviček.

„To je krása klekání,“ chválil

Pootvrvenými dvěmi všinula se Fininka a tiše loudala se k stěhlíkovi.

„Dedoušku, máme štehjita — a žobe!“ přítlučeně upozorňovala. Strčila prstík do kleece, a když do něho ptáček klovnul, utřhla, zatřásla se, ale hned zase dala se do smíchu.

„Já mám konopku,“ pantátovi vypravoval rada.

„Zpívá?“ mžouraje stranou, ptal se dědeček.

„Krásně — přenáramně!“ a pan rada vážně vznesl ukazováček.

„A tanáji má dedoušet!“

„Mám dva — na jaře měli mladé, všechnu známou jsem podědil,“ přisvědčil rada.

„I sakulente — tak je poznáš dost!“ pochvaloval dědeček.

„Starý člověk — musí se těšit, jak může —“

„Ba, ba! Ale pořád se tak na pantáta dívám, a je mi nějak povědomí!“

„To z fotografie!“ rada suše odvětil.

„I ba ne, ba ne, ale je podoběn našemu bývalému direktoru, ten je taky tady někde v Praze, teď to vím. Ale že si tak vzpomínám,“ a dědeček obrátil se k synovi, „neznáš tady toho komisaře, nebo co je, Zuzana?“

„Vím, že tady je, také jsem s ním před časem mluvil, ale kde bydlí, nevím,“ odpověděl doktor.

„Tuz bych tě prosil, abys se mi po něm poptal — viš, k vůli Bůhance, jeho sestře, srdečně mne žádala, abych se k němu podíval.“

„Vypítám se, vypítám!“

„A já zas půjdu do Spálené ulice,“ povstává pravil rada.

„Proč od nás tak pospícháš, tati?“ vyčítavě ptal se doktor.

„To mne znáš — všechno jako hodiny — starý člověk už jináče se neudrží. Přišel jsem se jen podívat, tihle na dědečka — a z domu na dlouho nemohu, pořád a-bych hlídal!“

Přítel brněvité řeči oblékal se do plavého zimníku; s věšákem vzav cylindr, posadil si ho do týla, hlí se stříbrným držadlem strčil pod pažili a dvakrát drobnými, ostrými krkčky přešel pokojem. Pantáta pozoruje ho, nejděle utkvěl na cylindru a v koutcích úst mu zahrála.

Tu již rada k němu přistoupil a podáváje mu ruku, pravil úsečně: „Přenáramně mne těšilo, že jsme se poznali. Čekám, že k nám taky přijdou —“

Pantáta usmívaje se, kýval: „Ež proto, abych poznal Máričinu sestřičku.“

„Mají se dobře, a tu procházku si někdy uděláme. Přeju dobrou noc! Servus, Fino!“

„Tak dej Pánbůh dobrou noc a račte být hezky zdraví!“ loučil se dědeček. Pan rada tuše podpatky i holí, odešel. Všichni vyprovodili jej až ke schodům.

Když se pantáta s doktorem vrátili do jídelny, zvenčí pronikl jasot vědního zvuku, a v malé chvíli rozhlabol se celý akord pražských kovových slaviček.

„To je krása klekání,“ chválil

Mayer's Martha Washington Comfort Shoes

Přirozeně pohodlí znamená nositi vkusné Martha Washington pohodlné střevíce. Padnou jako rukavice a zabezpečí tě kříd a oddech. Žádné knoflíčky a tkaničky. Obouvají se jako šlípěry. Pružné srany jsou zárukou toho, že padnou při každém kroci. Nikdy se nedovíte o tom jak obuv může být pohodlnou a vzlednou, dokud nebudete nositi **MARTHA WASHINGTON COMFORT STŘEVICE.** Střeďte se padělků, jenom přirozené a původní jsou označeny jmény Martha Washington a Mayerovou ochrannou známkou na podšívce. Zamítajte náhrady. Váš obchodník je prodává, ne-li dopište nám.

Zdarma — pošleme vám jedno obchodníka, který Martha Washington Comfort šlípěry, zábrance vám už na vřazením postovného obrátí Martha Washington ve velikosti 1320. Spolu vyřadí Honorable střevíce pro výměnu, Leading pro dámy, Verma Cushion střevíce, zvláštní střevíce do školky a střevíce do práce.

F. MAYER BOOT & SHOE CO.
Milwaukee, Wis.

si pantáta.

„Což teprve před svátky, když ti obří zahučí,“ odpovídal doktor, „u nás i v Týně jsou takoví starci s hlubokými hlasy.“

Pantáta stojí před oknem, ruce mlčky septaly a modlil se Anděl Páně. Potom vzpomínal na domácké podvečerní kraj; bylo mu, jakoby stál v poli na mezi a zíral širem, halleim se v šero. Všude ticho, svato, jen jemný větříček šepotá, jakoby země oddechovala. Ted zazněl zvon v bílé věži kostelní a

klidně vážně hlaholí tmavým krajem. K němu přidávají se i menší zvonky vesnických věží — lánský vysokým hláskem pláče, brtevský jednotlivě jako dvě kladiva do kovadliny úsečné klin-ká, chotečské zvonky jen chvílemi v tichém vánku trochu se ozvou. A pantáta stojí na mezi, poslouchá a tiše se modlí.

Pokřizovav se přistoupil k doktorovi a usmívaje se pravil polohlasně: „Mně se zdá, že se pantáta mnoho nenasměje.“

Pokračování.

Zdarma všem trpícím mužům a ženám

Obržte na zkoušku lék úplně zdarma na týden.

Pište ještě dnes, a zdraví, síla a svězesť bude Vám odměnou.

Wheelerovo Bylinné thé jest silitel jater a ledvin a krvečistitel.

Muži, ženy, dívky a starouškové,

nenajdou lepší lék než jest naše Thé. Nyni jest všude nejvíce nemoc, že ani nevíte, co Vás více bojí, a tu náš lék dá úlevu a zdraví.

Jest to čistý přírodní lék, složený z 12ti různých druhů kořinek, kůr a lu-penů (žádné nerosty), docela neškod-ných a možno je dáti nejmenšímu dítě-tu nebo nejstarší osobě s žádnými vý-sledky. Chuti jest příjemné.

Wheelerovo Thé poskytuje úlevy při zácpě, kyselosti v žaludku, žlučnatosti, obtížném trávení, jaterních obtížích, bolestech hlavy, bolestech v zádech, ne-záživnosti, malárii, kašli, nastuzení, bo-lavém hrde, revmatismu, neuragii, dně, bolesti v boku, bolesti v křížli, roz-čilenosti, zemřelosti, ztrátě chuti k jí-dlu, ospalosti, žlutence, pupencích, vyrážce, svrabu, vodnatelnosti, srdeční vadě, boulech, nádorech, líšelech, zastar-alých bolestech a všech nepořádekch krve a ledvin.

Jeli ho upotřebeno jakožto odváděčel-

Máme též zaručené léčení pro **KATAR** a pro různé Vaše nemoce. Po-pište s důvěrou svou nemoc a pošleme Vám obratem pošty lék na zkoušku a knižky o nemocích. Neposilujte peněz! Zkouška Vás přesvědčí. Adresa: **MARIE VOTÝPKA, c. o.**

THEOPHOLINE REMEDY CO., South Bend, Ind.

Marie Votýpka, ředitelka českého oddělení.

Noví jednatelé, kteří Vám se vzorky thé zdarma a různým lé-
kem na prodej poslouží:

Pan Jan Votýpka, 409 Banfil St., St. Paul, Minnesota.
Paní Marie Kus, New Prague, Minn.
Paní F. Vap, Kildare, Okla.
Pan Chas. Vanocura, Tate, Nebr.

Podmínky jednatelům dáme na požádání.

Dr. E. C. COLLINS,
Zakladatel Collins N. Y. Medical Institute.

Žádný jiný lékař umáče ohlasovat tímhle způsobem, a

DOKÁZAT VÝSLEDEK SVÉ PRÁCE,

Jin jediný vyboril doktor Collins N. Y. Medical Institute. Vyborasent pacienty byli vyboreni v ne-jakém časě co doktorizuje uvazujícím je jin jedu a spekerimí adresami. Žin lékař neobchoduje se vzhledem se vzruš lékařstí a vzhled-
dok své praci dokázat uvazujícím dveh třech psakujících dopis. Nati lékaři vzhledit více pacientů za sebou jako jin ex než svůj život spustit.
Nadajete se být, ale k tým třepit pítte sebou příle do

The Collins N.Y. Medical Institute
140 West 34th Street - New York City

a obstarává své zdraví.

Časťadl hodiny: Dvanásť od 10 ráno do 6 več.
V neděli od 10 ráno do 1 odp. Ct. a pátek od 11
do 8 večer.

Dr. E. C. Collins, lékařský ředitel.
Příjme 10 měsíců v známých dnech a obdržet.
Dr. Collinsova vyborasent kniha
VČINE KU ŽIVAVI.